

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кзп 125/06
24.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Предрага Глигоријевића и Мирослава Цветковића, чланова већа и саветника Драгане Јеврић, као записничара, у кривичном предмету осуђеног АА, због кривичног дела из члана 166. став 1. тачка 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о захтеву браниоца осуђеног адв.АБ за испитивање законитости правноснажних пресуда Општинског суда у Суботици К. 1057/03 од 14.11.2005.године и Окружног суда у Суботици Кж. 6/06 од 6.2.2006.године, у седници већа одржаној 24.5.2006.године, донео је

П Р Е С У Д У

Делимичним уважавањем захтева браниоца осуђеног АА за испитивање законитости правноснажних пресуда, ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Суботици Кж. 6/06 од 6.2.2006.године, тако што Врховни суд радње оптуженог АА за које је оглашен кривим пресудом Општинског суда у Суботици К. 1057/03 од 14.11.2005.године, правно квалификује као кривично дело тешке крађе из члана 204. став 1. тачка 1. Кривичног законика за које га осуђује на казну затвора у трајању од 8-осам месеци у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 15.12.2002.године до 18.12.2002.године и од 29.3.2003. до 22.4.2003.године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом општинског суда у Суботици К. 1057/03 од 14.11.2005.године АА оглашен је кривим због кривичног дела тешка крађа из члана 166. став 1. тачка 1. КЗ РС и осуђен на казну затвора у трајању од једне године.

Одлучујући о жалби браниоца осуђеног, Окружни суд у Суботици је пресудом Кж. 6/06 од 6.2.2006.године одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац осуђеног адв.АБ поднео је захтев за испитивање њихове законитости због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП и повреде кривичног закона из члана 369. став 4. ЗКП са предлогом, да се обе пресуде укину и предмет врати на поновно суђење или да се исте преиначе и осуђеном изрекне блажа казна на основу Кривичног законика који је у међувремену ступио на снагу.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктр.І 931/06 од 5.5.2006.године није поднео одговор на захтев за испитивање законитости правноснажних пресуда.

Врховни суд је одржао седницу већа о којој је, у смислу члана 431. став 5. ЗКП обавестио браниоца осуђеног који седници није присуствовао, док оптужени о седници већа није могао бити обавештен јер се за њега вратио неуручен позив са назнаком да је непознат на адреси из списка. У седници већа Врховни суд је размотрио списе предмета са пресудама чије се испитивање законитости захтева па је по оцени навода у захтеву нашао да је исти делимично основан.

Захтев браниоца осуђеног неоснован је у делу у коме указује на постојање битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП а наиме да се пресуда заснива на доказу на којем се по одредбама ЗКП не може заснивати а то је потврда о привремено одузетим предметима пронађеним приликом незаконитог претреса стана а у моменту потписивања те потврде тада осумњичени АА није прописно упозорен о свом праву на браниоца као и да није дужан да без браниоца одговара на постављена питања и да све што изјави може бити употребљено против њега као доказ.

Супротно изнетом наводу захтева, по налажењу Врховног суда не стоји битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП односно потврда о привремено одузетим предметима не представља доказ на којем се пресуда не може заснивати с обзиром да је потврда од 23.1.2002.године дакле из времена када је на снази био ранији Закон о кривичном поступку према коме није било нужно наведено упозорење осумњиченог тако да је потврда сачињена у свему у складу са тада важећим Законом о кривичном поступку.

Међутим, основано се у захтеву браниоца осуђеног указује да је другостепеном пресудом повређен кривични закон јер је примењен закон који се не може применити. Наиме, након доношења првостепене пресуде а пре одлуке другостепеног суда, дана 1.1.2006.године ступио је на снагу Кривични законик ("Службени гласник Републике Србије" број 85/2005 од 6.10.2005.године), који је, с обзиром на висину

запрећене казне за кривично дело у питању блажи од Кривичног закона Републике Србије који је важио у време извршења кривичног дела, па је, сходно одредби члана 5. став 2. Кривичног законика, другостепени суд био у обавези да примени Кривични законик, као блажи за осуђеног, на шта се основано указује у захтеву браниоца осуђеног.

Стога је Врховни суд, уважавајући у том делу захтев браниоца осуђеног, преиначио другостепену пресуду и радње осуђеног АА за које је првостепеном пресудом оглашен кривим правно квалификовао као кривично дело тешке крађе из члана 204 .став 1. тачка 1. Кривичног законика, за које дело је АА осудио на казну затвора у трајању од осам месеци. По налажењу Врховног суда тако одмерена казна сразмерна је са тежином извршеног кривичног дела чија је квалификација у одређеној мери овом пресудом ублажена, као и степеном кривице осуђеног и представља најпогоднију кривично правну меру за остварење сврхе кажњавања предвиђене одредбом члана 42. Кривичног законика.

Из изнетих разлога Врховни суд је, на основу члана 432. у вези члана 424. и 425. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Председник већа

судија,

Драгомир Милојевић, с.р.

Записничар,

Драгана Јеврић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СР